

med; sagde det høje Landsthing: „Nei, det kunne vi ikke gaae ind paa; vi maae vusse en fuldstændig Plan“. Naar jeg saa kommer med den fuldstændige Plan, mener man, at det dog var bedre at nøies med nogle enkelte Forandringer og tage fra de store Kald og give til de smaa. Naar Meningerne saaledes forandre sig, er det rigtignok med den bedste Villie til Smøbekommen lidt vanskeligt at byde noget Tilfredsstillende. Man gjøre imidlertid det Forsøg at tage fra de store Kald og give til de mindre, og det ikke ved en simpel, almindelig Bemyndigelse, men saaledes, at en fast Regel fremsættes i visse bestemte Tal, og det skal da vise sig, at naar man vil gjøre det, saa kommer man omtrent til Lovforslaget, saa kommer man ind i saamange Beregninger og Undersøgelser, at jeg er overbevist om, at man ikke vil komme til at afvige meget fra Lovforslaget. Man vil desuden ved at holde sig til den af Lovudkastet anviste Vej have en Fordeel, som ikke er saa ringe; det er ubehageligt at skulle tage Pengene fra den private Mand, efterat han først har faaet dem. Naar Præsten først i et Sogn har oppebaaret Tienden, saa at skulle tage den fra ham for at fordele den til andre Kald, det er generende for begge Parter og giver ogsaa let Anledning til, at der opstaaer et ubehageligt Forhold mellem Regjeringen og de enkelte Embedsmænd. Jeg troer virkelig ikke, at man kan komme til at gaae en Vej, der er hynderlig forskjellig fra den foreslaaede. Naturligviis er der fra min Side Intet iveien for at gaae lidt mere til den ene eller anden Side, naar der virkelig gjøres et praktisk og brugbart Forslag. Jeg skal villig indrømme, at Udcastet, om det end paa ingen Maade giver nogen overordentlig Anledning til at søge Forslyttelse, dog heller ikke ophæver al Anledning dertil; men det vil bevirke, at det dog ikke i den Grad bliver til en oekonomisk Nødvendighed for de Bedkomende at flytte, som det nu er Tilfældet. Hvorledes ibrigt et Forslag som det, der er stillet i Udsigt af den sidste ærede Taler, om særlige Bestemmelser med Hensyn til Beregningen af Uderstillag ved Forslyttelse, vilde stille sig, skal jeg for Dieblisset ikke gaae nærmere ind paa. Jeg har selv havt Tanken hen-

vendt paa noget Eignende. Jeg har f. Ex. tænkt mig en Bestemmelse, der omtrent skulde gaae ud paa, at naar En forflyttedes, skulde hans Embedstid regnes halvt imod, naar han blev i sit Embede. Jeg skal imidlertid med Fornøielse afvente det Forslag, der i saa Henseende vil komme frem, og ikke nu gaae nærmere ind paa dette Punkt, der jo henhører til Enkelthederne i Sagen.

Der er en æret Taler, der allerede har erklæret at ville stemme mod Loven; det er den ærede 3die Landsthingsmand for Kjøbenhavn (Clausen). Jeg finder ham i denne Henseende fuldkommen berettiget. Hele hans Opfattelse af vor kirkelige Udvikling berettiger ham, efter min Mening, til allerede nu at sige, at han ikke kan eller vil gaae ind paa Loven i den Stikelse, hvori den nu foreligger. Det forekommer mig imidlertid ikke, at det er rigtigt, at den ærede Landsthingsmand anfører tidligere Ytringer af mig og vender dem imod mig selv til Fordeel for hans Mening; thi jeg har udtrykkelig bemærket og bemærkede allerede ifjor, at, om jeg saa maa sige, hele min Operationsplan maatte forandres derved, at jeg ikke ifjor satte de Love igjennem, som jeg da ønskede at faae gennemførte, hverken i den ene eller den anden Henseende; hverken med Hensyn til Forberedelsen af Kirkeforsætningen eller med Hensyn til Lønningsloven var jeg saa heldig. Da jeg nu seer, at det ikke vil være muligt, sjøndt jeg er mig bevidst at have gjort mig al ærlig Umage derved, at gennemføre Kirkeforsætningen i Løbet af en Periode, der kan overfløes, troer jeg ikke at kunne forsvare at lade Lønningsforholdets Ordning være afhængig deraf. Men inellem den ærede Landsthingsmand og mig er der en saa væsentlig principiel Forskjel, at jeg godt kan forstaae, at han allerede nu kan udtale sin bestemte Modstand mod Loven, seet fra hans Standpunkt; jeg skal kun gjentage, at det vil være en aldeles uoverskuelig Tid, hvori man maa henslyde Ordningen af dette Forhold, naar Sagen sees fra dette Synspunkt.

Derimod maa jeg tilstaae, at det meget har forbauset mig, at høre den 5te Landsthingsmand for 2den Kreds (B. Christensen) og den